

ved Frdn. 1. Oktober 1802 paabudne Afgift forenedes med de ved Frdn. 9. Juli 1813 sammendragne gamle Hartkornsskatter til en eneste Skat, den saakaldte „Landskat“, ved Frdn. af 15. April 1818, blev Regelen om Arvefæsteres og Fæsteres ensartede Skattesvarelse bibeholdt, dog med nogle mindre Forandringer i Beregningsmaaden. Endelig blev samme Regel opretholdt ved Frdn. af 24. Juni 1840, som overførte ca. $\frac{1}{6}$ af Landskatten paa det nye Hartkorn, medens de øvrige $\frac{5}{6}$, der vedblivende skulde hvile paa det gamle Hartkorn, for hver enkelt Ejendom blev udregnet til en fast aarlig Afgift under Navn af „Gammelskat“. Regelen fik nu den Form, at Afgiftsejeren — Jordebogskassen — skulde godtgøre Arvefæsterne $\frac{1}{40}$ eller $\frac{1}{96}$ af „det sammenlagte Beløb af den Ejendommen paa-hvilende gamle Skat og den Del af Landskatten, der skulde udredes efter det nye Hartkorn“, alt efter som der svaredes Afgift i Korn (eller andre Naturalprodukter) eller en „fast og uforanderlig“ Pengeafgift. Da det imidlertid saavel i Frdn. 1813 som i sidstnævnte Forordning 1840 var fastslaaet, at Arvefæsteres og Fæsteres begræn-sede Skattesvarelse kun skulde være Regelen, *for saa vidt Parterne ikke havde vedtaget andet*, fik den nævnte Regel netop lige siden 1818 kun en ringe Anven-delse med Hensyn til Bortarvefæstninger under Frederiksborg Amt. Her har man nemlig — ligesom paa de andre Domænedistrikter — stedse vedtaget, *at Arve-fæsterne selv skulde betale den hele Skat*. — Forholdet var herefter paa Frederiks-borg Amt forinden Ejendomsskyldens Indførelse dette, at Jordebogskassen deltog i Skattesvarelsen af

a) *samtlige bortarvefæstede Ejendomme under Hørsholm Distrikt* — med Hensyn til Arvefæstehuse dog kun for saa vidt en saadan Deltagelse var mulig paa Grund af Skattens Størrelse —

b) *samtlige Arvefæstegaarde paa Frederiksborg og Kronborg Distrikter*, naar undtages ganske enkelte paa sidstnævnte Distrikt i Medfør af en kongelig Resolution af 1. Juli 1846 bortarvefæstede Gaarde, og af *de fra Gaardene udlagte Huslodder*, samt af

c) *den gamle „Egelundsgaard“, nu „Kong Frederik VII's Stiftelse“ o. s. v. paa Jægerspris Gods.*

De Beløb, Jordebogskassen saaledes udredede af Gammel- og Landskat-ten, udgjorde henholdsvis a) 369 Kr. 58 Ø., b) 1,799 Kr. 49 Ø. (Frederiksborg) + 1,153 Kr. 09 Ø. (Kronborg), i alt 2,952 Kr. 58 Ø. og c) 4 Kr. 76 Ø.

Denne Jordebogskassens Andel i Skattesvarelsen er imidlertid efter Ejen-domsskyldens Indførelse *bortfalden sammen med bemeldte Skatter fra 1. Juli 1904 at regne*. Lov om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 indeholder nemlig ingen Bestemmelse, der svarer til den hidtil gældende Regel om Arvefæsteres Skattepligt. Men et Spørgsmaal er det da ganske vist, om ikke det paa denne Lov saaledes grundede Bortfald af Jordebogskassens Skattesvarelse kommer i Strid med de vedkommende Arvefæsteres ovennævnte kontraktmæssige Ret, der gik ud paa, at de kun skulde betale Skat som Fæstere. I denne Henseende maa det imidlertid fremhæves, at Arvefæsterne jo kun kunne gøre Fordring paa at blive behandlede som Fæstere, saa længe disse nyde godt af særlige og mildere Regler i den til enhver Tid gældende Skattelovgivning. Men Hovedsagen er nu netop den, at *Ejendomsskyldloven heller ikke indeholder nogen ny, almindelig Regel om Fæsteres Skattepligt*. Loven træffer kun en Overgangsbestemmelse med Hensyn til de ved dens Ikrafttræden bestaaende Fæsteforhold, idet den fastsætter, at de Fæstere, som helt eller delvist have udredet de tidligere bestaaende Skatter, fremtidig skulle udrede „en tilsvarende Del af Ejendomsskylden“, alt for saa vidt Parterne ikke træffe anden Overenskomst. Og denne Lovens Tavshed om fremtidige Fæsteres Skattepligt er saa meget mere betegnende, som den med Hensyn til *Forpagtere* ikke alene giver en Overgangsbestemmelse, svarende til den nysnævnte, men ogsaa den almindelige Regel, at Forpagtere — i Mangel af anden Aftale — i alle, efter Lovens Ikrafttræden indgaaede Forpagtningsforhold skulle udrede $\frac{2}{5}$ af Ejendomsskylden. Idet Loven med denne Bestemmelse nøje holder sig til den tidligere, i Frdn. 24. Juni 1840 § 14 indeholdte Regel viser den saaledes, at der i Fremtiden ikke skal gælde nogen særlig Regel om Fæsteres Skattepligt. Men følgende kunne de vedkommende Arvefæstere ikke længere henvise til nogen *kontraktmæssig Ret til kun at svare Skat som Fæstere*; denne Ret er i Virkeligheden bortfalden sammen med sin Forudsætning, Fæsternes særlige Skattepligt. Dette